

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
200

det er, at frøgte GUD! Giv mig ogsaa Naade til, at jeg kan foragte deres Forhaanelse, og stedse have min Glæde i Dig, o GUD! og dit saliggjørende Ord, at høre og betragte! O naadigste Fader! ombend alle dem, som ere uomvante! troste og husvare de Svagtroende! styrke og befæste de Troende i det begynte Gode! hjælp de Nødlidende! forbarm dig over alle Mennesker! og bereed os alle saaledes i Tiden ved din Aand, at vi omsider maatte blive værdige at sættes til Bords med Abraham, Isak og Jakob i Himmeriges Rige. Det skienke og give os GUD Fader af Naade, for din eeneste Sønns vor Frelser og Sjælsløser Jesu Christi skyld! A M E N.

24
Trende
Meget smukke Mandelige
Troste = Psalmer,

Hvoraf
Et af Synden bængstet og af Modgang fortrykt Menneske

Kand
Imod Fortvivlelses Angreb og Forsølgelses største Vølger finde fast Grund for sit Haabets Anker,

Saaledes begyndende:

Ach! min Siæl! hvi bedrøver,

Under sin egen Melodie:

Som, i Henseende til Musikavens Composition, er ikke mindre velklingende end angennem.

Den Anden:

Er end Himlen fuld af Skyer?

Under egen Melodie:

Den Tredie:

Skal Sorgen engang dog aldrig forsvinde.

Singes som:

Øndæble Siæl, pruisværdig Gudinde

*****
Fronhiem, Trykt Aar 1741.

Den Første:

Nch! min Siæl! hvi bedrøver du dig?
Om dog Lykken ey altid fornøyer
dit Haab?

Tænk at Himlen paa Naade er riig,
Og Guds Allmagt regierer dens Lob;
Slaaer end Modgang dit Haab tidt om
fuld

Og forandrer din' Roser til Muld,
Himlen veed, hvad dig tienner best,
Har igien det beste til Rest,

Saadan Trost
I mit Brøst
Fæster Rood
Giver Mood

Og Forsikkring, at Himlen er god.

Lykkens brusende Vinde vel kand
Haabets Skib paa Fortvivlelsses Bam
ker henslaae,

Af Modgang, som svømmende Bam
Det tidt synes til Grunde at gaae;
Er Taalmodigheds Anker kun fast,

Om fra Borde gaae Stenger og Mast:
Skal du strande i Roligheds Havn,
Og til Siælens u-troelige Gavn,

Skue, at
Dyders Skat
Med Besvær
Findes der,

Der som Tornene Roser frembær.

Solens Straaler ey Perlerne giær,
Som i Moders selv farvede Skaller er
lagt,

Nogen Glands, men de skioneste blier,
Naar det regner og stormer med Magt,
Man med Tiden af Digtighed faaer
Perler, naar man forsigtigen gaaer
Paa den Vey som til Dydernes Top
Med Besværighed svinger sig op:

Thi got Taal
Maaer sit Maal;
Himlen giær
Kronens Zitr

Den som taaligen tier og bier.

Jeg derfor vil haabe og tro,
Og ald Modgang med trodselig Dyne
belee;

Mig i Hiertet vil plante den Roe,
At mig intet kand hænde og skee,

Uden det som Himmelen vil
Sende, hænde og vende mig til;
Hans Barmhiertigheds mægtige
Haand
Hjelper, styrker, min knusende Aand:
Saadan Trost
I mit Brøst
Fæster Rood,
Giver Mood
Og Forsikkring, at Himlen er god.

5.
Bee mig arme udmattede Siæl,
Som er løben til Synden, som Hesten
til Strid;
Suk og Sorrig mig plager ihjel,
Ja forsøger sin yderste Flid;
Bee og Klage betager sin Roe
Og til grunde nedstyrter min Troe,
Ja mit Synde-fortaagede Mørk
Mig forvilder til Fristelsens Drk;
Saa jeg veed
Intet Sted,
Dødens Staal,
Bredens Maal,
Truer mig med Ewiggheds Baal.

6.
Ach! min Siæl! hvi bedrøver du dig,
Og omgiver mit Hierte med Angest
og Nød? Her

Hør dog Haabet, som raaber i mig:
Jesus borttog min Tvivl med sin Død!
Hans Barmhiertigheds kraftige Flod
Ladster, styrker mit angerfuldt Mood;
Ja hans hellige Stribler og Saar
Heele Syndens forgiftige Staar:
Bredens Prik
Jo forgif
Af den Skrift,
Og Forgift,
Da de Nagler der i gjorde Rist.

7.
Sterke Skiold mod tvivlraadige Skud,
Hvor bevæbner du mig imod Fristelsens
Stød;
Fromme Frelser, min Brudgom, min Guld,
Ach, hvor er din Husvælselse sød?
Naar jeg tager dig korsfæst i Favn,
Finder jeg ævig-varende Havn
Søde Læge for den, som er svag
Styrk min Tro og mit Hierte indtag,
At jeg maae
Fast bestaae,
I den Troe
Sege Roe,
At jeg ævig hos Jesum maae boe.

Den

Den Anden.

Er end Himlen fuld af Skyer;
Gaaer min Glæde = Soel alt ned,
Jeg med Bøn til Guld henflyer,
Hand best Raad i Nøden veed.
Vil mig Verden her ey føye;
Jeg ad Verdslig Lykke leer:
Thi jeg alt med Haabets Dye
Hisset bedre Lykke seer.

2.

Blæser kun I Modgangs Binde,
Thi hvad skietter jeg derom:
Jeg til ingen Storm kand finde,
Jeg har i min Jesu Rom?
Bruser kun Ulykkens Bølger,
I mig dog ey Skade gjør:
Thi min Sjaeles Skib jeg følger
Indtil Himlens Havn og Dør.

3.

Lad, o Siæl! ey Modet falde,
Kæmp, som det en Christen bør?
Drik kuns Verdens bitter Galde!
Thi dens Sukker Skade gjør;
Det er Kors, der giver Kronen
Dennem, som til Enden troe,
Da skal de besidde Trohnen,
Hvor Glds Lam og Engle boe.

Den

Den Tredie:

1.

Skal Sorgen engang dog aldrig forsvinde,
Skal det dog aldrig dages engang,
Skal jeg da ingen Glæde meer finde,
Skal Nætter og Dage gøres mig lang,
Mon dog mit Legem skal være udkaaren,
At jeg skal lide her Sorrig og Nød?
Da er jeg ulyksalig vist baaren,
Og jeg er aldrig til Glæden meer fød.

2.

O falske Lykke! hvor har du dog stræbet,
Før du fik styret din Bredde paa mig,
Du havde vel tænket, du vilde mig dræbet,
Men see hvor modig jeg strider mod dig,
Lad kun al Verden mig friste og domme,
Og mig forfølge med løgnagtig Mund,
Jeg vil vel gjøre hvad mig best kan seeme,
Min Guld jeg vil elske af Hjerter og
Mund.

3.

Thi manges Tanker om mig monne være,
At mine Bøye med Roser er strød,
Men jeg er til Fornøjelse og Ære
Fra Barns Been af Moders Liv fød,
Men iblant Roser kand Tornene findes,
Sukke og Kummer beblander min Mad
Her